

и многобройни наемници, бяха слезли в Тесалоника.

Ала измяната и предателството не цъфтяха само под стрехите на никейските боляри.

13.

Царица Анна се зъварна от вечернята в "Свети Димитър", отиде веднага при люлката на новородената си дъщеря и попита къде е малкият Петър. Преди да успее госпожа Росица да ѝ отвърне, откъм работната стая на царя се зачу весел глъч. Царицата се спусна с радостни стъпки натам. Завари Асен и севестократор Александър край работната маса да разпечатват пергаментови свитъци. Бяха пристигнали пратеници от всички страни. Малкият престолонаследник им помагаше да разкъсват печатите и това предизвикваше смях у двамата брата.

- Твоят син вече започна да учи царските си задължения... - каза Александър и скочи да поздрави снаха си. Целуна ръката ѝ, поднесе стол.

Царят също отиде да посрещне жена си. Подаде ѝ тънък пергамент, връз чийто златен печат бе издълбан лъва на Тюрингия.

- От Ержи! - извика царицата и бързо дръпна шнуровете. Преброли с очи редовете.

В това време Иоан Асен все с любопитство в ръка свитък, който носеше на печата си знака на Фландърския дом.

- Чудно ми е какво може да иска от мене графинята на Фландрия! - възкликна той и почна да сваля печатите.

- Да не е пратила да дирят костите на башай? - Може би се е сетила за него, двадесет години след смъртта му... - се пошегува севастократорът.

Ала Асен не се засмя. Веждите му се свиха загрижено. Той погледна смаян брата си.

- Бодуен бил жив!